

Ordføreren for forslagsstillerne (Frandsen): Det, som netop er meningen med et forslag, der fremsættes af et oppositionsparti eller et parti uden regeringsmagt, er at få inddraget visse ting i debatten. Man må tit vide på forhånd, at man ikke kan få de ting igennem på nuværende tidspunkt. Derfor er det væsentligt for os, at de tanker, vi har fremlagt her, kommer i det udvalg, som er nedsat under arbejdsministeriet om arbejdsretten, og at man så senere tager stilling til spørgsmålet om, hvordan arbejdsretten konkret skal udformes i henhold til det, der kommer fra det udvalg. Jeg vil godt lige igen spørge, om det ikke var muligt at få arbejdsministeren til enten at bekræfte eller afkræfte eller i hvert fald sige noget om forlydenderne om, at udvalget skulle kunne blive færdigt engang i efteråret, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Erik Andersen (Fr. borg amt), var inde på.

Jeg har en bemærkning til to ting, som arbejdsministeren nævnte: for det første spørgsmålet om, hvem der skal procedere i retten. Det er efter forslaget sådan, at vedkommende, som bliver anklaget, selvfølgelig kan overlade det til forbundet eller en anden befuldmægtiget. Han får altså valgmuligheder. Der er ikke noget med, at han tvinges til enten fortsat at skulle gøre det ved forbundet eller selv gøre det. Der er ikke tale om, at man stiller arbejderne svagere i retssagen end nu. Han får bare valgmuligheden, og det er der eksempler på, som jeg nævnte før, at arbejderne gerne ville have haft.

Med hensyn til, at der ikke kan afsiges en kendelse i retten, fordi det står 3-3, må man sige, at når det er sådan, som det fremgår af bemærkningerne, at det specielt i de senere år har været arbejdsgiverne, som har fået de mindste bøder, og arbejderne, der har fået langt de største, er det væsentligt at holde fast, at arbejderne i et begrænset antal tilfælde vil blive udsat for ikke at kunne afslutte sagen ved arbejdsretten, men må lade sagen ligge eller gå til de civile domstole. Jeg tror da nok, at i de tilfælde, hvor der er tale om, at vedkommende ikke kan få inddrevet sin løn, har arbejdsgiver og arbejder ikke ret tit stået på hver sin side. Det er særlig i tvivlstilfældene, den neutrale dommer har virket, og dér har han i særlig grad virket mod arbejderne.

Maigaard: Blot et ord til arbejdsministeren. Han siger til mig, at hvis man gør, som jeg foreslår, vil det være et indgreb i den fri forhandlingsret, og heri har han ret. Men jeg føjer så til, at det har folketinget da prøvet mange gange før. Jeg har ikke for debattens skyld her talt op, hvor mange gange folketinget har grebet ind i arbejdsmarkedsforhold. Men med den store erfaring, arbejdsministeren har på området, ved han lige så godt som jeg, at det er prøvet mange gange før, så heri er ikke noget nyt.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg må indrømme, at det er første gang, jeg har hørt, i alle tilfælde fra SF's side, at man ligefrem skal tilstræbe indgreb i forhandlingsretten. Men det forstår jeg er hr. Maigaards opfattelse. Jeg forstår også, at han er helt alene om den. Den, der står ene, står somme tider stærkt. Jeg er nu ikke sikker på, at det gælder i dette tilfælde.

Må jeg sige til hr. Frandsen, at det går ikke, dette her med 3-3, og så kan der ikke ske noget som helst. Det vil i de allerfleste tilfælde, er jeg bange for, være arbejderne, der kommer til at tabe ved det. Dels kan det i visse situationer skabe en sådan irritation, at der bliver tale om en arbejdsnedlæggelse, som man både via løntab og på anden måde skal betale for. Dels kan det betyde, at man må vente måske måneder på at få det, man har til gode i den pågældende virksomhed. Jeg tror altså, at de tanker, der ligger her, er meget, meget teoretiske og helt urealistiske.

Til spørgsmålet om, hvornår udvalgsarbejdet er færdigt, kan jeg sige, at jeg for ganske nylig har haft en samtale med formanden for arbejdsretsudvalget, højesteretsdommer Hermann, som jeg indtrængende har anmodet om at fremskynde dette arbejde så meget, som det overhovedet er muligt.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Frandsen): Til arbejdsministeren må jeg sige med hensyn til, om det er arbejderne eller arbejdsgiverne, der vil tabe ved det forslag, vi har fremsat, at med det nuværende bodssystem er det hidtil arbejderne, der har tabt. Sidste år var det ca. 3,2 mill. kr. i bod til arbejderne og ca. 110.000 kr. i bod til arbejdsgiverne. Hvis alle sagerne faldt væk —